

... az ipolysági kórházról

/Befejezés a 8. oldalról/

című írása – amellet, hogy egyoldalúan kiemeli a belgyógyászat tevékenységét –, több pontatlanságot tartalmaz. Az egyszerű olvasó számára **összefoglalja a belgyógyászati osztályt a magánkézben működtetett dialízissel és a többi magánrendelőintézzel.** Erről egyébként az írást illusztráló fénykép is tanúskodik. A kezelt betegek számáról közölt adatok is kozmetikázottak, hiszen a betegek száma hónapról hónapra csökkenő tendenciát mutat. A belgyógyászat által kitermelt állítólagos félmillió korona nyereséget Šomló doktor igazgatósága alatt talán ki lehetett mutatni; sajnos, a mai valóság egészen más. Ez lenne hát a „*kivételes teljesítmény, amikor a veszteség ebben a kórházban is folyton nő*” – idézve a csúsztatásnak is beillő pontatlanságot. A kórház vesztesége ugyanis összehasonlíthatatlanul kisebb, mint 2003 első félévében.

De ha már dicséretet kapott a belgyógyászati osztály /aminek valóság alapját nincs szándékunkban vitatni/, szót kell ejtsünk a többi osztály tevékenységéről is. A **sebészet** jó híre túljutott kerületünk határain is, az ország minden pontjáról műtetik itt magukat a betegek. A **szülészeti-nőgyógyászati** osztályon folyó precíz munkát a televízió képernyőjén keresztül is figyelemmel kísérhetjük. Persze javítani való is akad bőven, de ez ugyanígy vonatkozik a **belgyógyászatra** is. Mindezek ellenére az idézett írás azt sulykolja az olvasóba, hogy ott minden a tökéletesség határát súrolja.

A kórház igazgatósága és az igazgatótanács óriási erőfeszítéseket tettek-tesznek ma is, hogy városunknak és környékének – ebben a kis kórházak számára rendkívül kedvezőtlen helyzetben – működőképes kórháza legyen. Köszönet illeti azokat az orvosokat, nővéreket, segédszemélyzetet, akik kevés pénzért végzik a legnemesebb emberi tevékenységet: gyógyítják a rászorulókat. Amennyiben az alkalmazottak között akadnak olyanok, akiknek az ipolysági kórház csak mint biztos háttér vagy ugródeszka szolgál, a kórház igazgatótanácsa azonosul, hogy ők is igazodjanak a kórházi kollektíva többségéhez.

Bízunk benne, hogy ez így lesz, és az ipolysági kórház villanyát az új évben /és még nagyon soká/ nem kell majd lekapcsolni.

Gál Milan mémök

/a kórház igazgatótanácsának elnöke/

Bélik György

/az igazgatótanács tagja/

OKTATÁS

Az iskolai beíratások előtt

Az új esztendő az iskolák számára mindig bizonytalanul kezdődik. Ilyenkor derül ki, milyen költségvetéssel gazdálkodhat az intézmény 12 hónapon keresztül, s arra a kérdésre is választ kaphatnak, mennyi elsőst íratnak be hozzájuk a szülők. S ez még fontosabb, mint a sokat emlegetett pénz.

Ipolyság abban az áldatlan helyzetben van, hogy 4 alapiskolája is van, iskolába írátható gyerek meg alig-alig. Ha a vidéki tanulók nem lennének, két iskolát rögtön be is lehetne záni. Ipolyságon lassan csak annyi gyerek születik, mint egy nagybácska községben. Ez a jelenség eddig csak az óvodákat és az iskolák alsó tagozatait érintette súlyosan, ám a probléma jól láthatóan gyűrűzik tovább. Megjelenik a felső tagozatokon, s egy-két éven belül a középiskolákat is menthetetlenül eléri. Ha valaki ezt a lélekfogyást csak az iskolák problémájának tekinti, akkor nagyon rövidlátó. Ugyanis ha a képzett, tehetséges és mozgékony fiatalok elmennek a régiókból, akkor elmegy velük a remény is, hogy itt majd gyorsan jóra fordul minden. Tehát az elsősök száma előre mutatja jövőnk helyzetét.

Az iskolai beíratás – nemzetiségileg vegyes területéről lévén szó – azt a kérdést is felveti, milyen tanítási nyelvű iskolát válasszon a szülő gyermeke számára. Az elmúlt évtizedek alatt megszoktuk, hogy ez a kérdés csak a magyar anyanyelvűek számára volt kérdés, mert a szlovák szülő természetesen a szlovák iskolát választotta. Ezt egészen természetesnek veszi mindenki. Az is. Csak a magyar szülők egy része érezte kérdésesnek a helyzetét. Ingadoztak és elpártoltak az anyanyelvüktől. Mivel megosztódtak, a magyar iskolák tanulóinak a száma gyorsabban csökkent, mint a szlovák iskoláké. Hiá-

ba hangzottak el érvek amellet, hogy az anyanyelvi oktatás bizonyítható módon a leghatékonyabb, meg hogy az iskolaválasztásnál nemcsak a nyelvről döntünk, de a kultúránkról, szellemi értékeinkről és identitásunkról is. A tendencia csak nem akar megváltozni. Pedig a nemzeti hovatartozás ügye ugyanolyan lelkiismereti kérdés, mint a vallási hovatartozásé. Kötődik a családi hagyományokhoz, a neveltetéshez, őseink kultúrájához. Ez a szellemi örökség van olyan érték, mint a családi ezüst. Mellesleg a vallásukat sem változtatják csak úgy ötletszerűen vagy a szomszéd javaslatára az emberek. Anyanyelvüket, kultúrájukat sem igazán ildomos.

Most még az az érv sem hangoztatható, amit az elmúlt években oly sokszor hallhattunk: hogy a magyar nyelvvel nem érvényesül a szlovákiai magyar ember. A helyzet az, hogy a magyar nyelv egyenrangú az Európai Unió területén a többi nyelvvel. Ezen nem kellene már annyit rágódni. Ellenkezőleg, azt kellene észrevennünk, hogy a határok megszűnésével a magyar nyelvet beszélők előnyös helyzetbe kerültek elsősorban itt az Ipoly mentén. Ma már arról hallunk híreket, hogy több százan ingáznak naponta Magyarország felé, hogy megélhetésüket biztosítsák. Még a szlovák anyanyelvűek is ott keresnek munkát. Miért gondolja a magyar szülő azt, hogy a gyermekének azzal tesz jót, ha mesterségesen átirányítja egy kisebb, idegen közösségbe, amely gyökértelen és egy életre szólóan sérülékeny teszi. A kérdés a magyar szülő számára sem lehet kérdés. Minden gyermek számára az édes anyanyelv az igazi, az anyanyelvi oktatás a legtermészetesebb. Ezt különösebb tudományos fejtegetés nélkül is megértheti mindenki.

Lendvay Tibor

A Pongrácz Lajos Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola igazgatósága értesíti a szülőket és minden kedves érdeklődőt, hogy 2005. január 24-től 28-ig az iskola alsó tagozatán **nyílt hetet** tart.

Ebben az időszakban az érdeklődők részt vehetnek a tanítási órákon, a különböző foglalkozásokon, megtekinthetik az iskola szaktantermeit, berendezéseit árgyait.

Szeretettel várjuk a jelenlegi és a leendő elsős tanulók szüleit!